

Иоан Асен дълбоко изстена. Би ли могъл да стори тая жертва?

Да искаха живота му, на драго сърце би го дал. Да искаха славата и властта му, с лекота би се отделил от тях. Но това, което трябваше да стори бе тъй страшно...

Душата си да дадеш! Душата си да погубиш!

И все пак той не можеше да избяга от отговорността си. Константиновград бе свободен. И той бе длъжен да го вземе, за да закрепим устоите на ширната си държава, за да обезпечи мира и благоденствието на поданиците си... Не, той не можеше да избяга от своята длъжност. Своята отговорност.

Защото, ако не го вземеше той, то други щеше да сложи крак в него и после, от там, да отправи зломислени очи към неговото вилико дело: българското единно царство...

Иоан Асен трепна, извърна се. На прага бе застанала царицата. Облечена в светла одежда, със свещник в ръка. Прешарените ѝ коси се пилееха разпръснати по раменете.

— Жан дьо Бриен починал!

Царят кимна с глава, отиде към нея, взе свещника от ръката ѝ.

— Бог да успокои душата му...

Анна сведе ^{свои} сините си като утринно небе очи, сякаш се бореше с някаква тайна мисъл, после внезапно дигна чело, простря несмело ръка, докосна рамото на Асена, каза:

— Какво мислиш да правиш?

Той се дръпна сепнат. От къде можеше тя да знае тайната му страдане на мисъл? И отведнъж, сякаш за да облекчи тежкия товар на душата си, той каза рязко:

— Това, което съм длъжен да сторя, че прибера най-напред Елена в Търнов...

Сестрата на света Елисавета стисна ръце, затвори очи, залюля се в смъртна уплаха. Кой бе изрекал тия богохулни словеса? Нима можеше Асен да каже подобно нещо? Мълниеносната радост, която бе из-